ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIEGBERT ALBER

της 7ης Ιουνίου 2001 [1]

1. Η Επιτροπή άσκησε την παρούσα προσφυγή λόγω παραβάσεως κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου λόγω καθυστερήσεως κατά τη μεταφορά στην εσωτερική έννομη τάξη της οδηγίας 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών [2].

2. Σύμφωνα με το άρθρο 32, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο της οδηγίας 95/46, τα κράτη μέλη θέτουν σε εφαρμογή τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθούν προς την οδηγία το αργότερο εντών τριών ετών από την έκδοσή της. Κατά την υποδεικνυόμενη ημερομηνία, ήτοι στις 24 Οκτωβρίου 1998, ουδεμία διάταξη για τη μεταφορά της οδηγίας 95/46 είχε κοινοποιηθεί από τη Λουξεμβουργιανή Κυβέρνηση στην Επιτροπή. Για τον λόγο αυτό η Επιτροπή, με έγγραφη όχληση της 18ης Δεκεμβρίου 1998, κίνησε τη διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως. Δεν δόθηκε απάντηση στην έγγραφη όχληση. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή απηύθυνε, στις 26 Αυγούστου 1999, αιτιολογημένη γνώμη στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου τάσσοντας προθεσμία δύο μηνών. Με έγγραφο της 27ης Οκτωβρίου 1999, η Λουξεμβουργιανή Κυβέρνηση ανέφερε ότι η νομοθετική διαδικασία είχε κινηθεί, αλλά η επελθούσα το 1999 κυβερνητική αλλαγή οδήγησε σε καθυστερήσεις.

3. Με δικόγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2000, το οποίο περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Δεκεμβρίου 2000, η Επιτροπή άσκησε προσφυγή λόγω της καθυστερήσεως κατά τη μεταφορά της οδηγίας 95/46.

4. Η Λουξεμβουργιανή Κυβέρνηση προβάλλει επίσης ενώπιον του Δικαστηρίου ότι η νομοθετική διαδικασία δεν έχει ακόμη περατωθεί και ότι οι καθυστερήσεις οφείλονται στη νέα κατανομή των υπουργικών αρμοδιοτήτων η οποία πραγματοποιήθηκε μετά την κυβερνητική αλλαγή του 1999.

5. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θέτοντας σε

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

2 — ΕΕ L 281, σ. 31.

εφαρμογή εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις απαιτούμενες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις, συμπεριλαμβανομένων των ενδεχομένως αναγκαίων κυρώσεων, για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 95/46/ΕΚ, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 32 της οδηγίας αυτής·

2) να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

6. Η Λουξεμβουργιανή Κυβέρνηση ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

επικουρικώς,

— να αναστείλει τη διαδικασία.

7. Κατά πάγια νομολογία [3], η καθοριστική ημερομηνία για τη στοιχειοθέτηση παραβάσεως είναι η ημερομηνία εκπνοής της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας. Η ταχθείσα με την αιτιολογημένη γνώμη της 26ης Αυγούστου 1999 προθεσμία άρχισε κατά το χρονικό σημείο κοινοποιήσεως της αιτιολογημένης γνώμης. Η προθεσμία εξέπνευσε χωρίς η Λουξεμβουργιανή Κυβέρνηση να έχει ανταποκριθεί στο αίτημα της Επιτροπής.

8. Το Δικαστήριο έκρινε επίσης κατά πάγια νομολογία [4] ότι ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλεστεί διατάξεις, πρακτικές ή καταστάσεις της εσωτερικής του έννομης τάξεως προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη τήρηση των υποχρεώσεων και προθεσμιών που επιβάλλει μια οδηγία, ήτοι, μεταξύ άλλων, την καθυστερημένη μεταφορά της στην εσωτερική έννομη τάξη. Επομένως, εφόσον πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι, κατά τον χρόνο εκπνοής της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας, η οδηγία 95/46 δεν είχε ακόμη μεταφερθεί στην εσωτερική έννομη τάξη, προτείνω να καταδικαστεί το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου σύμφωνα με το αιτητικό της προσφυγής.

9. Η απόφαση όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα προκύπτει από το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

3 — Απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2000, C-384/99, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 2000, σ. I-10633, σκέψη 16).

4 — Απόφαση της 2ας Αυγούστου 1993, C-303/92, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (Συλλογή 1993, σ. I-4739, σκέψη 9)· βλ., επίσης, την απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 1998, C-139/97, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1998, σ. I-605, σκέψη 11).

Πρόταση

10. Προτείνω συνεπώς στο Δικαστήριο:

1) να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θέτοντας σε εφαρμογή εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις απαιτούμενες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις, συμπεριλαμβανομένων των ενδεχομένως αναγκαίων κυρώσεων, για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 32 της οδηγίας αυτής·

2) να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.